

अनुकम्पायां कन् । बालके शिशौ । “तं त्वेषकुण्णकं
क्षपणं स्रोतसानुवाह्यमानमभीक्ष्य” “तस्य हवा एष
कुण्णके उच्चैस्तरामेतस्मिन् कृतनिजाभिमानस्याहरह
स्तत्पोषणपालनप्रीत्यनलालनानुधानेन” “अहो वताय
हरिणकुण्णकः क्षपणः” इति च भाग० ५, ८, ७, ८, ९,
“एषकुण्णकं हरिणबालकम्” श्रीधरः ।

कुण्णञ्ज पुंस्त्री० कृष्णं शब्दकारकं स्वरभेदं जरयति अन्तर्भूत-
णप्रथं ज बा०ड प्रपो०सुम् । वनवास्तूके शाकभेदे (वन-
वेधुया) “कुण्णो मधुरोरुच्रो दीपनः पाचनोहितः ।
तच्छाकं तु त्रिदोषघ्नं मधुरं रुचिकारकम् । ईषत्कषायं
संघाह्नि पित्तक्षैश्चहरं लघु” राजनि० । स्त्रीत्वमथत् ।

कुण्णञ्जर पुं० कृष्णं जरयति हू-बा०खच् । वनवास्तूके राजनि०
कुण्णप पु० कृष्ण-कपन् संप्र० । च्यत्तप्राण्ये ऋतदेहे शवे अमरः
“वाराणस्यां महाराज । दर्शनेषुर्भृष्टेश्वरम् । तस्या द्वारं
समासाद्य न्यसेथाः कुण्णपं क्वचित् । तं दृष्ट्वा यो निवर्त्तत
स संवर्त्तो महीपते !” । नारदोक्तौ “कुण्णपं स्थापयामास
नारदस्य वचः स्वरन् । यौगण्ड्येन विप्रश्च पुरीदारम-
थाविशत्” “ततः स कुण्णपं दृष्ट्वा सहसा संन्यवर्त्तत” भा०
आश्व०६अ० । “शोणितवर्षवेदनं कुण्णपगन्धनत्सं
रत्नेन” सुश्रु० अर्द्धाङ्गीपा० । २पूतिगन्धे पु० इतद-
ति त्रि०भेदि० । “कुण्णपं मस्तुलाङ्गामं सुगन्धं कथितं बद्धं
क्वाधयनि० “तस्य देवा यावन्मातृमिव गन्धस्यापजन्नु स्तं
पशुष्वदधुः स एव पशुषु कुण्णपगन्धस्तस्मात् कुण्णपग-
न्धाक्षिप्यन्तीति” शत० ब्रा० ४, १, ३, ८, । (वड्या)
४अस्त्रभेदे । “शक्तिभिः कवचैश्चिह्नैः कुण्णपै रङ्गु
शरपि” भा० भी० ५७अ० । कुण्णपलक्षयन्तु हेमा० प०
ख० लक्षणसमुच्चये दर्शितं यथा

“जमदग्निं प्रति उग्रनाः प्रोवाच ह्यधुं पृष्टं कुण्णपा
नां विधानं यथापृष्टं कथयामि शृणु विशत्यङ्गुलोऽष्टा-
दशाङ्गुलः षोडशाङ्गुलश्चेति त्रैलोक्याधमत्वेन कुण्णपोऽ-
ङ्गुलमाने त्रिविधोभवेदेवं पलप्रमाणे विंशतिपलः षोड-
शपलौद्वादशपलश्चेति । बालयोग्यानामेतत् प्रमाणसक्त-
मबालानां तु कुण्णपस्त्रिंशत्पलः अष्टः पञ्चविंशतिप-
लोमध्यमः विंशतिपलस्तु निकृष्टः, अष्टशतविंशत्यङ्गुलो
द्वाविंशत्यङ्गुलोमध्यमः कनिष्ठस्तु विंशत्यङ्गुलो भवेत्”
कण्णपेति पाठान्तरम् । ५श्वत्सुल्ये निश्चैतन्ये जड्हे देहादौ
“आश्चर्यमेतत् यदसत्सु सर्वदा महद्दिनिन्दा
कुण्णपात्मवादिषु” भाग० ४, ४, १४, “कुण्णपं जडं श-

रीरं तदेवात्मेति वदन्ति ये तेषु” श्रीधरः । गौरा०
डीष् । इविट् शारिकायां (शुद्ध्याशालिक) स्त्री०भेदि०
कुण्णारु त्रि० कृष्ण-शब्दे बा० आरु संप्र० कृष्णशीले “सह-
दासुं पुरुङ्गत च्चयन्तमहस्तमिन्द्र ! संघिनक्कुण्णारुम्”
ऋ० ३, २०, ८, “कुण्णारुं कृष्णशीलम्” भा० ।

कुण्णाल पु० कृष्ण-कालन् संप्र० । देशभेदे सि० कौ० ।
कुण्णि पु० कृष्ण-इन् । इतन्दृष्ट्ये भेदि० । २आदानादिक्रिया
मन्दकरान्तिते त्रि० अम० । “दौहृदयिमाननात् कुजं
कुण्णिं खड्गं जडं वामनं विक्रताक्षमनचं वा नारी दुतं
जनयति, सुश्रु०” गभैर् वातप्रकोपेण दौहृदे चावमानिते ।
भवेत्कुजः कुण्णिः पङ्कः सूको भिन्निष्ण एव च” सुश्रु०
कुण्णेभैवः अज् । कौण्ड्ये ऋस्तस्यादानादिविघातरूपे
दोषे “एकादशेन्द्रियवधाः” सा०का० व्याख्यायां कौमुद्यां
“बाधिर्यं कुष्ठितान्धत्वम् जडताऽजिघ्रता तथा । मूकता
कौण्ड्यप्रङ्गुत्वञ्च व्योदावर्त्तमन्दतः” इन्द्रियभेदेन क्रिया-
विघातभेदो दर्शितः ।

कुण्णिन्द पु० कृष्ण-भावे किन्दच् संप्र० । शब्दे उज्ज्वलद०
कुण्णिपदी स्त्री कुण्णिरिव कुण्णितशक्तिः पादोऽस्याः कुण्णप-
द्या० डीष् पङ्गावश्च । क्रियामन्दपादयुक्तस्त्रियाम् ।

कुण्णक त्रि० कुटि-खल् । स्थूले शब्दरत्ना० ।
कुण्ण त्रि० कुठि-वैकल्ये अच् । क्रियासु मन्दे अकर्मण्ये अ-
मरः “पूर्वं तपोवीर्यमहसु कुण्णम्” कुमा० “विभाव-
सोस्तुल्यमकुण्णमण्डलम्” (सुदर्शनम्) भा०आ०१९अ० ।
२मूर्खे भेदि० । कर्त्तरि क्त कुण्णत तत्पर्ये । “द्वत्स
हन्तुः कुलिशं कुण्णतारीय लक्ष्यते” कुमा० ।

कुण्णका त्रि० कुठि-खल् । १सङ्घुचिते क्रियामन्दे । २मूर्खे
पु० शब्दभा० इतत्प्रधानदेशभेदे पु० भूम्नि । “मालवा
वल्गवाश्चैव तथैवापरवल्गवाः । कुलिन्दाः कालकाश्चैव
कुण्णकाः करटास्तथा” भा०भी० ९ जनपदकथने ।

कुण्ण न० कुण्णप्रते रत्यते जलं वङ्गिर्वाङ्गु कुडि-रक्षणे आधा-
रे-अच्छिलोपः । जलाधारे वृत्ताकारे १पात्रभेदे(कुण्ण)
“भुवं कोष्णे न कुण्णोष्ठी” रघुः “अत्सर्का कुण्णप्रति
रूपाश्चमसाः” कात्या० श्रौ०२४, ४, ४, “अत्सर्काः अह-
नकाः कुण्णप्रतिरूपा वृत्ताकाराः” कर्कः । २देवादिखात-
जलाशये अगस्त्यकुण्णं सप्तर्षिकुण्णं सोमकुण्णम् शकस-
खड्गौ स्त्री गौरा० डीष् भेदि० । होमार्थमग्न्याधारे ४स्था-
नभेदे । तल्लक्षणादिकं हेमा० दा० ख० दर्शितं तथा ।
“भविष्यत्पुराणे “वेदिपादान्तरत्नत्वा कुण्णानि नव पञ्च